



“บทสนทนาจากเจ้าอาวาส”



สวัสดีครับ พี่น้องที่รักทุกท่าน

ไม่กี่วันที่แล้ว พ่อได้อ่านหัวข้อข่าวแบบผ่านๆ ข่าวหนึ่ง ที่บอกว่า สำนักข่าวต่างประเทศรายงานผลสำรวจ พบว่า คนไทย เอาใจใส่ดูแลสุขภาพมากที่สุดในโลก คนไทยบางคนคงมีเหตุผลที่จะเข้ากับข่าวนี้ เพราะดูสุขภาพโดยทั่วไป ระบบ ระเบียบเกี่ยวกับสุขอนามัยในสังคม เหมือนจะยังด้อยๆ อยู่ ความมีวินัยในเรื่องเกี่ยวกับความสะอาด ซึ่งสัมพันธ์กับสุขภาพ ก็ยังไม่โดดเด่นอะไรทำนองนั้น แต่ข่าวนี้ ก็ทำให้พ่อคิดถึง คำพูดของ พระสงฆ์อิตาเลียนองค์หนึ่งที่เข้ามาเรียนภาษาไทย เพื่อเตรียมทำงานในเมืองไทย เธอให้ข้อสังเกต จากการดูโทรทัศน์ ในเมืองไทยว่า ทำไมโฆษณาส่วนใหญ่ เป็นเรื่องเกี่ยวกับ “ความงาม” เหมือนกับว่าสังคมไทย เชิดชูความงาม เป็นความสำคัญอันดับแรกในชีวิต และพ่อเองก็เชื่อว่า สำหรับหลายๆ คน เพื่อรักษาความงามไว้ ก็สามารถยอมแลกกับสิ่งสารพัดที่ตนมี จนบางที เพียงแค่มีผิวดำ หรือมีจุดดำ เล็กน้อย หรือหยาบกร้าน ก็ถือเป็น “ความเจ็บป่วย” หรือ “โรคร้ายแรง” ไปแล้ว หรือถึงขั้น “ศัลยกรรม” อันเจ็บปวดกลายเป็น ความจำเป็นยิ่งใหญ่ว่า ต้องทุ่มเทให้

อันที่จริง พ่อไม่ได้มีเหตุผลใดที่จะไปต่อต้าน เรื่องของความงาม เพราะเป็นสิ่งที่ดี และเป็นสิ่งที่ควรให้ความสำคัญ เป็นทั้งความสุข ความพอใจของเจ้าตัว และของผู้ที่พบเห็น เพียงแต่การกำหนดคุณค่าของความงาม ฝ่ายร่างกายไม่ควรจะเลยเถิดเกินไป เพราะในความเป็นจริงแห่งชีวิตมนุษย์ ความงดงาม เป็นสิ่งที่ลดน้อยถอยลงได้ ตามสังขารและกาลเวลา ไม่มีใครสมบูรณ์แบบไปได้ตลอดกาล ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องฝ่ายร่างกาย หรือฝ่ายจิตใจก็ตาม ฉะนั้นสิ่งที่ไม่ใช่ โรคร้ายแรงอะไรก็จงอย่าชิงถือให้เป็น ความเจ็บป่วยไปก่อน ตามจินตนาการทางร้ายของตนเองเลย และสิ่งที่ควรให้ความสำคัญ ควบคู่กันด้วยก็คือ การ

ยอมรับความเจ็บไข้ได้ป่วย ที่เกิดขึ้นจริง และเกิดขึ้นได้กับเรามนุษย์ทุกคน แม้เราจะดูแลสุขภาพของเรามากเพียงใดก็ตาม

พ่อคิดว่า ความเจ็บไข้ได้ป่วย เป็นเครื่องหมายที่ดีอย่างหนึ่งของความเป็นมนุษย์ของเรา ที่ช่วยให้เรามีความสุขภาพ เพียงพอที่จะยอมรับว่า เรามนุษย์มีความอ่อนแอ ที่ต้องต่อสู้อยู่ เราทุกคนไม่ใช่ยอดมนุษย์ หรืออยู่เหนือมนุษย์จนใครๆไม่อาจแตะต้องได้ เราผิดพลาด และล้มลงได้ ซึ่งก็ช่วยให้เราสามารถยอมรับเพิ่มเติมได้ว่า เราต้องพึ่งพาอาศัยเพื่อนมนุษย์คนอื่นๆ ในหลายกรณี ไม่จำเป็นที่เราจะต้องทำเป็นเก่งอยู่คนเดียว บางครั้ง เราก็ต้องได้รับการรักษาเยียวยาด้วยเช่นเดียวกัน และที่สำคัญคือ เรายังสามารถยอมรับได้ด้วยว่า เรายังต้องการพระเจ้าเป็นเจ้า เข้ามามีบทบาทในชีวิตของเราด้วย

ในใจลึกๆแล้ว พ่อชื่นชมอย่างมาก ต่อคนที่ทำงานช่วยเหลือผู้เจ็บป่วย หรือคนชรา ที่จริง คนชรานั้นก็คือ คนเจ็บป่วยถาวรนั่นเอง เพราะเขาต้องมีชีวิตอยู่กับความอ่อนแอของตนตลอดเวลา ผู้ที่ทำงานด้านนี้ ต้องมีจิตใจที่หนักแน่น และอดทน เพราะมิฉะนั้น จะไม่อาจยอมรับ ความหงุดหงิดง่าย หรือการเอาแต่ใจ ของผู้ป่วย ซึ่งก็เกิดขึ้นได้ง่าย อันเป็นผลมาจากความเจ็บป่วยที่กีดกันอยู่นั่นเอง ลูกหลานที่ต้องดูแลพ่อแม่ที่แก่ชรา และเจ็บป่วยด้วยความกตัญญู จึงควรที่จะปฏิบัติต่อท่านเหล่านั้นด้วยความเข้าใจ เช่นเดียวกับที่ท่านเหล่านั้น โอบกอดเรา เพื่อปลอบโยนเรา ในเวลาที่เราเป็นเด็กเล็กๆอยู่ นั่นคือ ปฏิบัติต่อท่านด้วย หัวใจ

นักจิตวิทยา มักจะสอนว่า การกอด เป็นยารักษาและยาบำรุงร่างกายและจิตใจที่ดีที่สุด เด็กๆที่ซีโรค หรือมีลักษณะก้าวร้าวบ่อยๆเป็นเพราะ ขาดอ้อมกอดอันอบอุ่นของพ่อแม่ สามี-ภรรยา ที่หมางเมินกันไป ก็เพราะละเลยสัมผัสแห่งความเข้าใจที่ควรให้แก่กันบ่อยๆ สม่่าเสมอนั่นเอง

พ่อชอบวิธีที่พระเยซูเจ้าทรงรักษาไข้ ให้กับมารดาของภรรยาซีโมน ในพระวรสารวันนี้ “พระองค์ เสด็จเข้าไป จับมือนาง พยุ่งให้ลุกขึ้น ไข้ก็หาย”(มก 1,29-30) นี่คืือ อำนาจแห่งสัมผัสของพระเจ้า ผ่านทางการสัมผัสของเพื่อนมนุษย์ ที่อยู่ร่วมกับเราในสังคม เป็นสัมผัสแห่งความรัก และเยียวยารักษา

คนที่น่าสงสารที่สุดในสังคม น่าจะเป็นคนที่ไม่รู้ตัวเองเลยว่ากำลังเจ็บป่วยอยู่ เสียมากกว่า